

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci žalobce: **Ing. V.D., zastoupeného: Milan Zábrž, advokát, Veveří 57, 602 00 Brno**, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 2.5.2012, č.j. KrÚ 28891/2012/ODSHI/14,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 20.2.2012, č.j. OSA/B1430/11-D/35, jímž byl žalobce uznán vinným z porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění, a z naplnění skutkové podstaty přestupku v provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 výše citovaného zákona o silničním provozu. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 28.8.2011 v 15:20 hod. jakožto řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda Superb, r.z. X, jel na silnici č. I/36 ul. Nádražní v obci Pardubice (směr do centra) rychlostí 123 km/h (po odečtení tolerance radaru rychlostí 119 km/h), čímž překročil v tomto místě místní úpravou dopravním značením B20a upravenou nejvyšší povolenou rychlost 80 km/h o 39 km/h. Za tento přestupek byla

žalobci uložena pokuta ve výši 2500,-- Kč a povinnost uhradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,-- Kč.

V žalobě uvedl žalobce následující dva žalobní body:

1. Podle rozhodnutí správního orgánu je důkazem o spáchání přestupku oznámení o přestupku a záznam o přestupku a žádný jiný důkaz. Úřední záznam, v tomto případě záznam o přestupku, jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě nemůže obstát. Je běžnou praxí, že osoba, která sepsala úřední záznam o přestupku, bývá následně vyslýchána, s pomocí svědecké výpovědi úřední osoby pak správní orgán zpětně hodnotí vypovídací hodnotu úředního záznamu a tento záznam nelze použít jako důkaz pro správní řízení, neboť nebyl pořízen v rámci správního řízení, ale již před jeho samotným zahájením. K tomu žalobce citoval judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu.
2. V tomto žalobním bodu žalobce namítl nezákonnost postupu správního orgánu v případě aplikace ustanovení § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., v platném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), když právní zástupce žalobce se omlouval z důvodu zcela korektního, a to z důvodu konfliktu nařízeného jednání u správního orgánu s dříve nařízenými soudními jednáními. Tím došlo k porušení článku 37 Listiny základních práv a svobod a Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (článek 6 odst. 3 písm. c). Žalobce měl a má právo nechat se zastupovat konkrétním advokátem tak, jak to učinil žalobce v daném případě, což správní orgán nerespektoval. Žalobce navrhl, aby soud „žalobě vyhověl“ a rozhodl o zrušení žalovaného rozhodnutí.

Ve vyjádření k žalobě se žalovaný odkázal na žalované rozhodnutí.

V replice k vyjádření žalovaného uvedl žalobce, že měl žalovaný námitkám žalobce vyhovět a trval na žalobě.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které

vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov.např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78 a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Jak vyplývá ze srovnání obsahu odvolání ze dne 1.3.2012, které podal žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a obsahu žaloby, shodují se žalobní námitky zcela s odvolacími námitkami, ba dokonce žalobní body obsahující shora uvedené žalobní námitky jsou pouhou kopií námitek odvolacích uvedených ve zmíněném odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K tomu soud uvádí následující skutečnosti:

Pro zhodnocení zákonnosti žalovaného rozhodnutí je podstatné, jakým způsobem se s těmito námitkami vypořádal žalovaný správní orgán. Soud ve správním soudnictví by se totiž v takovém případě nemohl vyjadřovat k námitce, kterou uplatnil žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně takovým způsobem, že by nahrazoval činnost odvolacího správního orgánu. Krajský soud není další třetí instancí ve správním řízení. V případně drobných odchylek, tj. jestliže krajský soud se zcela neztotožní s tím, jak se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami, může pouze korigovat právní názor, o který se opírá žalované rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28.7.2009, čj. 8Afs 51/2007-87). Zároveň je nutné připomenout, že pokud žalobce uplatní stejným způsobem námitku v odvolání, tak i v žalobě, v takovém případě nemůže soud ve správním soudnictví zcela změnit právní názor odvolacího správního orgánu, tedy uvést k uvedené odvolací námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru odvolacího orgánu. Podstatná změna právního názoru odvolacího orgánu soudem ve správním soudnictví by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18.10.1999, sp.zn. IV. ÚS 279/99). Proto krajský soud se musel v dané věci zaměřit v případě výše zmíněných totožných odvolacích námitek s námitkami uvedenými v žalobních bodech pouze na to, zda se s nimi žalovaný vypořádal tak, že jeho rozhodnutí je přezkoumatelné, tj. je srozumitelné a obsahuje dostatek důvodů rozhodnutí, čili netrpí vadou uvedenou v ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. V případě takové vady by totiž musel soud, jak již výše bylo uvedeno, zrušit bez žalobní námitky, tedy ex officio, žalované rozhodnutí.

Žalovaný se v odůvodnění žalovaného rozhodnutí podrobně vypořádal s oběma odvolacími námitkami, které jsou totožné s námitkami uvedenými v žalobních bodech, a to na str. 3 a 4 svého rozhodnutí. Navíc nelze přehlédnout, že k tvrzením žalobce obsaženým v žalobním bodu ad. 2 (tj. problematika omluvy z ústního jednání) se zabýval již správní orgán I. stupně, přičemž rozhodnutí správního orgánu I. stupně s žalovaným rozhodnutím tvoří jeden celek, tedy je nutno vnímat věcnou argumentaci žalovaného správního orgánu k této problematice i v kontextu s tím, jak se s touto otázkou vypořádal i správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí. Žalované rozhodnutí obsahuje podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaný jako správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, čímž dostal svým povinností z hlediska náležitého a přezkoumatelného odůvodnění žalovaného rozhodnutí (§ 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění). K odvolací námitce týkající se úředního záznamu, přičemž tato námitka je totožná s námitkou obsaženou v žalobním bodu ad. 1, žalovaný uvedl tento právní názor:

„Úředním záznamem jako jednostranným úkonem, který je judikaturou vyloučen jako důkaz, je myšlena určitá písemnost vypovídající o skutečnostech, které nastaly při zjištění přestupku, před zahájením správního řízení, a byly vnímány či zaznamenány zejm. policisty v rámci shromažďování důkazů k prokázání tohoto přestupku. Záznam o přestupku

(fotodokumentace) však není úkon policisty, který by vznikl na základě jeho vnímání skutečností. Byl vyhotoven na základě zákonem stanovených podmínek (Policie ČR je oprávněna dohlížet na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a v případě zjištění porušení zajistit důkazy k příp. správnímu řízení), k tomu vyškolenou osobou (osvědčení o proškolení – č.l. 6 správního spisu) a certifikovaným měřícím zařízením (ověřovací list – č.l. 4 správního spisu). Policista nemá možnost ovlivnit údaje, které měřící zařízení zjistí a zaznamená, policista pouze při zjištění přestupku, zde překročení rychlosti, měřící zařízení aktivuje k zaznamenání přestupku, údaje týkající se změřené rychlosti však vyhotoví samo měřící zařízení. Nejedná se tak o úřední záznam ve smyslu jednostranného úkonu, jak uvádí obviněný, a správní orgán I. stupně jej tak mohl, jako jeden z důkazů k prokázání viny obviněného, použít. V této souvislosti odvolací orgán odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24.04.2008, č.j. 7 As 39/2007-66, dostupný na www.nssoud.cz, který považuje právě fotodokumentaci, tedy záznam o přestupku, z kterého vyplývá překročení maximální povolené rychlosti obviněného o 39 km/h za privilegovaný důkaz k prokázání přestupku překročení rychlosti. Odvolací orgán proto tuto námitku obviněného odmítl.“

K tomuto právnímu názoru žalovaného žalobce v žalobě neuvedl žádnou žalobní námitku, kterou by zpochybnil či vyvrátil tento právní názor žalovaného. Krajský soud jako soud ve správním soudnictví, jak již výše uvedl, nemůže v soudním řízení „přebírat funkci žalobcova advokáta“ a vyhledávat skutkovou a právní argumentaci směřující proti výše uvedenému právnímu názoru odvolacího správního orgánu. Rovněž krajský soud se v tomto soudním řízení nemůže „postavit do role odvolacího orgánu“, tedy opětovně se věcně zabývat výše uvedenými odvolacími námitkami obsaženými i v žalobě, a to namísto odvolacího správního orgánu, když soud již není další, třetí instancí ve správním řízení. Proto soud musel pouze konstatovat, že výše uvedený závěr žalovaného je srozumitelný a přezkoumatelný, přičemž mohl pouze doplnit, že, jak ostatně konstatoval i žalovaný na str. 3 svého rozhodnutí, záznam o přestupku, ze kterého vyplývá překročení maximální povolené rychlosti žalobce, je nutné považovat dokonce za „privilegovaný důkaz“ k prokázání přestupku překročení rychlosti. Spáchání přestupku překročením nejvyšší dovolené rychlosti lze samozřejmě prokázat i jinými důkazy (§ 51 odst. 1 správního řádu), avšak „z povahy věci je však zřejmé, že z měření rychlosti (tedy zachycení průběhu skutkového děje) k tomu příslušnými orgány, má privilegované postavení mezi důkazními prostředky, ovšem za předpokladu k získání a provedení tohoto důkazu prostředku v souladu s právními předpisy“ (srov. rozsudek NSS ze dne 24.4.2008, č.j. 7As 39/2007-66).

Jak uvedl žalovaný, s námitkou žalobce týkající se věcného posouzení omluvy právního zástupce žalobce na účasti ústního jednání, přičemž tato odvolací námitka je totožná s námitkou uvedenou v žalobním bodu ad. 2, se věcně zabýval již správní orgán 1. stupně. Jak vyplývá ze správního spisu, konkrétně z dopisu právního zástupce žalobce v řízení o přestupku JUDr. Milana Zábrže ze dne 30.1.2012, tento dopis obsahuje omluvu jak žalobce, tak i jeho právního zástupce z ústního jednání, které se konalo dne 31.1.2012. V tomto dopisu právní zástupce žalobce uvedl, že „důvodem mé omluvy jsou dlouhodobě nařízená jednání u Okresního soudu v Třebíči a u MS v Brně. Vzhledem k tomu, že můj klient trvá na mé osobní účasti u jednání a nesouhlasí se substitucí, a to ani v jednom případě, jsem nucen postupovat, jak je shora uvedeno, tedy na zítřejší jednání se omluvit. Vzhledem k časové vytíženosti Ing.

V.D., resp. i mé vytíženosti a zejména pak ekonomičnosti řízení bych vás chtěl požádal o postoupení projednávané věci Magistrátu města Brna, kde má bydliště Ing. V. D. a já sídlo advokátní kanceláře. Jen samotná účast na jednání znamená vynaložení nákladů ve výši převyšující možnou výši uložené pokuty“. Jak uvedl žalovaný v žalovaném rozhodnutí, správní orgán I. stupně provedl ústní jednání v nepřítomnosti žalobce dle ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že omluva je považována za nenáležitou, neboť tvrzení o kolizi jednání zástupce žalobce u jiných soudů s ústním jednáním a důvod neúčasti žalobce nebyl nijak doložen. Dále se zabýval „náležitostí“ omluvy z hlediska příčiny, pro kterou se nemohl žalobce a jeho právní zástupce dostavit k ústnímu jednání, a dospěl k závěru, že aby byl „důvod omluvy považován za důležitý, musí se jednat o nepředvídatelný, závažný, nebo jinak rozsahem ospravedlnitelný důvod, což pracovní vytížení není“. S tímto postupem vyslovil žalovaný ve svém rozhodnutí souhlas, konstatoval platnou právní úpravu (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích, podle něhož lze věc projednat v nepřítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání přestupku dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu) a konstatoval i skutečnost, že žalobce jako obviněný byl řádně a včas pro případ omluvy poučen o tom, jaké náležitosti musí omluva obsahovat a že musí být řádně doložena. Správní orgán I. stupně pak omluvu neuznal za náležitou a řádnou z důvodu termínu podání omluvy (den před nařízeným ústním jednáním) a nedoložení důvodu omluvy (listin potvrzujících skutečnosti tvrzené obviněným – žalobcem a jeho právním zástupcem). Z toho žalovaný vyvodil, že správní orgán I. stupně postupoval správně, pokud vyhodnotil omluvu z ústního jednání jako nenáležitou a nic nebránilo v provedení jednání v nepřítomnosti žalobce jako obviněného, čili žalovaný tuto námitku žalobce odmítl.

Krajský soud rovněž není povinen a ani oprávněn vyhledávat za žalobce skutková a právní tvrzení směřující proti těmto závěrům žalovaného a správnímu orgánu I. stupně týkající se věcného posouzení této námítky, která byla stejným způsobem jako v odvolání obsažena i v žalobním bodu ad. 2. Nejen k tomuto žalobnímu bodu, ale i k žalobnímu bodu ad. 1 lze poznamenat pouze, že i v tomto soudním řízení platí stará procesní zásada „iudex ne eat ultra petita partium“. I ve správním soudnictví se soud totiž řídí dispoziční zásadou, jejíž provedení je v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s., které ukládá žalobci uvést rozsah napadení žalovaného správního rozhodnutí a konkrétní ustanovení právních předpisů, jejichž porušení se dovolává, s tím, aby ze souhrnu tvrzení žalobce vyplývalo, že byl zkrácen na svém právu. Rovněž v tomto případě musel tedy krajský soud konstatovat, že výše uvedené závěry správního orgánu I. stupně a žalovaného jsou přezkoumatelné a srozumitelné s tím, že navíc soud považuje tyto závěry za správné. Že tyto závěry jsou v souladu s konstantní soudní judikaturou NSS, podle které omluvy z důvodů byť i neodkladných služebních či soukromých záležitostí, stěží mohou mít přednost před záležitostmi úředními (srov. rozsudek NSS ze dne 21.1.2010, č.j. 2As 8/2009-95). Pokud obviněný v přestupkovém řízení hodlá dosáhnout toho, aby správní orgán akceptoval jeho omluvu, je nutné, aby tvrdil takové skutečnosti v omluvě, jež jsou vzhledem ke své povaze způsobilé jeho účast u jednání omluvit (což se v daném případě nestalo, jak již bylo uvedeno výše) a navíc, pokud by chtěl obviněný dosáhnout posouzení omluvy jako náležité, musí důvod omluvy doložit (např. listinami) tak, aby si správní orgán mohl ověřit její pravdivost (což v daném případě rovněž nebylo dodrženo).

Krajský soud závěrem konstatuje, že judikatura použitá žalobcem ve vztahu k žalobnímu bodu ad. 1, se nevztahovala na danou věc, tj. na situaci, kdy správní orgán použil záznam o přestupku obsahující naměřenou rychlost vozidla žalobce, místo, čas a povolenou nejvyšší rychlost v místě měření, vzdálenost měřicího zařízení, identifikace měřeného vozidla atd., čili tuto judikaturu nelze na danou věc aplikovat, když je nutné naopak aplikovat již zmíněný rozsudek NSS ze dne 24.4.2008, č.j. 7As 39/2007-66.

Na základě výše uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že žaloba byla nedůvodná, a proto ji také musel jako nedůvodnou zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo soud nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 9.11.2012

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová